

"מאמר דניאל" לפרשת "תולדות"

כאשר יצחק אבינו מתפלל לקדוש ברוך הוא על ילדים נאמר שה' שמע לתפילתו שנאמר "ויעתר לו ה' ותהר רבקה אשתו" - תפילה של צדיק בן צדיק, לא דומה לתפילת צדיק בן רשע ולכן התרצה ה' לתפילתו של יצחק מאשר לתפילתה של רבקה. (על פי פירוש רש"י הקדוש). ואפשר להקשות, הרי הגמרא בתענית דף כ"ה (מעשה ברבי אליעזר שירד לפני התיבה ואמר עשרים וארבע ברכות ולא נענה. ירד רבי עקיבא אחריו ואמר אבינו מלכנו אין לנו מלך אלא אתה, אבינו מלכנו רחם עלינו, וירדו גשמים). הקושיה שנשאלת הרי רבי אליעזר היה ממשפחת צדיקים מיוחסת, (היה צדיק בן צדיק) ואילו רבי עקיבא היה בן גרים (צדיק בן רשע) אז איך כאן הגמרא מראה לנו ההפך, שתפילת צדיק בן רשע עדיפה על צדיק בן צדיק? על זה עונה החיד"א (ר' חיים יוסף דוד אזולאי), שיש הבדל בין צדיק בן רשע (רבי עקיבא) שמתפלל לצורך רבים (שירד גשם בשביל כולם) לבין צדיק בן רשע (רבקה) שמתפלל תפילה לצורכו ולא עבור הרבים. ומסביר החיד"א, שכאשר מתפלל על רבים, אינו זקוק לזכות אבותיו כי כל כוונתו עבור הציבור ואין לו להישען אלא על אביהם של כלל ישראל שלמענם הוא מתפלל. ואדרבה תפילתו על אחרים והזולת אהובה אצל הקדוש ברוך הוא.

ונקשה קושיה, מדוע היה צריך להתפלל לנוכח אשתו? ואפשר לפרש זאת על פי האופן שבו התפלל משה רבנו על מרים אחותו: "אל נא רפא נא לה" כיוון שהייתה לידי, הוא לא הזכיר את שמה. ולכן מכיוון שיצחק לא רצה להזכיר את שם אביה הרשע של רבקה (רבקה בת בתואל), לכן יצחק התפלל דווקא לנוכח אשתו כדי שלא יצטרך להזכיר את שם אביה הרשע שהיה מעכב את הברכה.

"ויתרצו הבנים בקרבה ותאמר אם כן למה זה אנכי ותלך לדרש את ה'"

לפי דברי רש"י הקדוש, כאשר רבקה היתה עוברת על פתחי תורה, יעקב רצה לצאת החוצה מבטנה. וכאשר עברה על פתחי עבודה זרה, עשיו רצה לצאת. לגבי עשיו מובן מדוע רצה לצאת, אך לא מובן מדוע יעקב רצה לצאת? והרי לפי הגמרא במסכת נדה (דף ל', עמ"ב) מלאך ה' מלמד את התינוק תורה בבטן אימו. אז מדוע יעקב רצה לצאת החוצה מאשר ללמוד תורה עם מלאך ה'? ומתמצים שיותר טוב לצאת לעולם ולוותר על לימוד עם מלאך ה', מאשר להישאר במחיצת עשיו הרשע. סיבה נוספת, יעקב ידע שאיך שהוא נולד התורה תשכח ממנו, לכן העדיף כבר לצאת ולהתחיל ללמוד תורה מחדש ולעמול עליה כדי שהתורה לא תשכח ממנו ותתקיים בו. סיבה נוספת, "יפה תורה עם דרך ארץ" כלומר, יעקב אבינו רצה לקיים את התורה שלומד, כי יש מצוות של אדם לחברו ושל אדם למקום (לבורא עולם) שהוא לא יכול לקיים בבטן אימו, ולכן העדיף לצאת החוצה. והסיבה הרביעית, רצה יעקב אבינו לעמול על התורה וללמוד אותה מתוך עמל ויגיעה מאשר עם מלאך ה' - תורה ללא עמל ויגיעה.

"ואלה תולדות יצחק בן אברהם אברהם הוליד את יצחק"

כשמסתכלים על פסוק זה, לא ברור לנו מדוע יש כפילות בפסוק? הרי נאמר "יצחק בן אברהם" ומדוע כופלים ומוסיפים "אברהם הוליד את יצחק"? הרי אם יצחק בן אברהם ברור לנו הדבר שאברהם הוליד את יצחק. והינה רש"י הקדוש כותב כך: "לפי שהיו ליצני הדור אומרים "מאבימלך נתעברה שרה". שהרי כמה שנים היתה עם אברהם ולא נתעברה ממנו. לכן מה עשה הקדוש ברוך הוא?" עשה קלסטר פניו של יצחק דומה לאברהם". ולכן נאמר "אברהם הוליד את יצחק" שלאף אחד לא יהיה ספק שמאברהם נולד יצחק. אבל הבן איש חי הקדוש, רבי יוסף חיים, מפרש עוד פירוש. הרי ידוע שיצחק נולד עם נשמה של נקבה כלומר הוא לא יכול היה להביא ילדים, אך לאחר העקידה שאברהם עקד את יצחק, עלה יצחק לגן עדן 3 שנים ושם הוחלפה נשמתו מנקבה לזכר ואז בזכות אותה עקידה יכול היה יצחק להביא ילדים וזה הפירוש "אברהם הוליד את יצחק" כלומר שבזכות אותה מסירות נפש ועקידתו של יצחק היא הזכות שהביאה ליצחק "להיוולד" מחדש ולהיות בנשמת זכר שיכול להביא ילדים.

עוד חידוש שזכיתי לשמוע מהגאון הקדוש הרב ראובן אלבז שליט"א זכותו תגן עלינו, שיש אבא שמתגאה בבן שלו, שכולם מכירים את בנו הוא אומר "אני אבא של..". ואילו יש בן שמתגאה באביו, לכל מקום שהולך הוא אומר "אני הבן של..". אך פה, מתקיים גם זה וגם זה, גם אברהם הוליד את יצחק, אברהם מתגאה בבן שלו, וגם יצחק מתגאה באבא שלו "יצחק בן אברהם"..

שבת שלום ומבורכת לכולם..

זמני כניסה ויציאת השבת

איזור	כניסת שבת	יציאת השבת	רבינו תם
ירושלים	16:01	17:12	17:45
תל אביב	16:18	17:09	17:41
חיפה	16:17	17:08	17:40
באר שבע	16:21	17:12	17:45

העלון מוקדש
לעילוי נשמת
אהובה בת נג'את
ת.נ.צ.ב.ה

"והיה לזכרון עולם.. העלון מוקדש לעילוי נשמת הנפטרים:

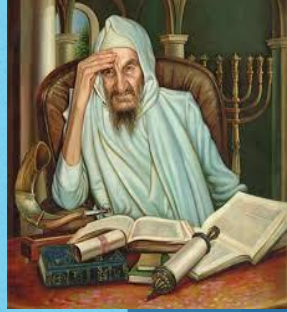
אזכרת השבת:

(להקדשות נא
להודיע מראש)

צ'יצ'אן בן ביסקה	יעקב בן סעידה	אהרון בן חזלה	נוריה בת נעימה
יוסף בן ביסקה	ישראל בן נרה	חי בן ירדנה	אורלי בת סעידה
חזלה בת חביבה	נתנאל בן אורלי	גרשון בן רחמה	שרה בת נוריה
	אלרואי בן אורטל	שמעון בן עיישה	רחל בת מרים
	ליאור לוי דהבני בן מרים	יצחק בן רחל	אסתר בת לאה
	יוסף בן זוהרה	יהושע בן רבקה	שרה אקדס בת זילפה
		יהודה בן אסתר	עדן בת כוכבה

סיפורי מופת על הצדיק הקדוש בבא סאלי

אחיו של הבבא סאלי, רבי דוד זיע"א, ציווה על שני סופרים מומחים וירא שמיים בתכלית, שכל אחד מהם יכתוב לו ספר תורה. ואת הספר שימצא חן בעיניו, יקח לעצמו. האחד, היה ר' משה מלול זצ"ל, והשני היה ר' יחיא. ר' משה מלול ישב בתוך בית הטבילה של ר' דוד, שבו היה מקווה עמוק מאוד (כארבעים מדרגות), והיה זה באר מים חיים. בכל פעם שהגיע ר' משה לשם ה' היה יורד וטובל ואחר כך היה כותב את שם ה' וממשיך בכתיבת הספר, במקווה זה, היה נוהג לטבול הקודש קודשים ר' דוד אחיו של הבבא סאלי בעצמו, ופעם אחת הגיע ר' דוד לטבול, ומצא שם את ר' משה מלול זצ"ל טובל, התפלא מאוד ר' דוד, ולפתע עיניו ראו את יריעת ספר התורה, הסתכל ר' דוד וראה כי הסופר הפסיק לפני שם ה' יורד לטבול, אז נוכח לדעת ולהבין שספר זה נכתב בקדושה וטהרה, ולבסוף קנה ר' דוד את שני הספרים, כי שניהם היו משובחים ומהודרים. אך לר' משה, נתן במתנה גם כבשה לאות הוקרה על פעולתו הקדושה בעת כתיבת שם ה' בספר התורה.

בבא סאלי הקפיד מאוד שכל מי שהיה כותב עבורו תפילין או ספר תורה, יהיה אדם ירא שמיים.

להצלחה ולזרע בר קיימא לתורם בעילום שם, זכות הצדיק תעמוד לך תזכו להיפקד בילדים במהרה, אמן..

רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב זצוק"ל

הצדיק רבי נחמן מברסלב, נוהג היה להתענות הרבה, ולפעמים אף תענית משבת לשבת, והכל בימי נעוריו ממש. אך עיקר עבודתו שעל ידה זכה להגיע לקדושה וגדולה, היתה עבודת התפילה. ריבוי תפילות ובקשות ותחנונים לה' יתברך, שיזכהו ברחמי המרובים ויקרבהו לעבודתו יתברך. והיה מרבה באמירת תהילים. וכשהיה מדבר עם ה' היה מדבר בלשונו מילים היוצאים מתוך הלב, וזהו עיקר עבודתו שזכה בעזרת התפילה והתחנונים לה' להגיע לקדושה נשגבה. ואמר שעל ידי ריבוי התפילות והתחניות לה' באמת מעומק הלב, אפשר להשיג הרבה יותר על ידי תפילות ולימוד התורה, מאשר על ידי צומות ותעניות וסיגופים, ואילו היה יודע זאת לפני כן, לא היה משבר גופו וסובל סיגופים הנ"ל (שבחי הר"ן ט, י).

ובאמת גם בדור זה, עדיף שילמד תורה וירבה באמירת תהילים מעומק הלב, וידבר אל ה', מאשר יתענה בסיגופים וכו'..

אוהבים את רבינו? רוצים לפרסם נס או ישועה שקרתה לכם בזכות רבי נחמן, שלחו לנו הודעה למס' המופיע בסוף העלון ונשתדל אם ירצה ה' לפרסם את הסיפור שלכם...

הרב הגאון הרב יורם מיכאל אברג'ל זצוק"ל

ברכותיו של יצחק אבינו ע"ה פותחות במילים "ויתן לך האלוקים" ומכיוון שזה פתיחה לברכות שואל רש"י, מדוע לא פתח במילה "יתן לך" למה כתוב עם ו' ויתן? ומביא רש"י הסבר ממדרש רבה ש"ויתן לך" פירושו "יתן ויחזור ויתן". מלבד הפשט, שבכוונת המדרש, שיצחק בירך את יעקב שה' יתברך יתן לו את כל הטוב באופן תמידי ללא הפסקה, יש לבאר גם על דרך החסידות, כי לפעמים אומנם רצון הבורא להשפיע ברכה לאדם, אך מכיוון שאדם זה לא ראוי לקבל את הברכה מצד מעשיו הרעים, הוא לא בבחינת כלי מחזיק ברכה, כתוצאה מכך הברכה נמנעת מלהגיע אליו. ומכיוון שיצחק חשב שעתה הוא מברך את עשיו (הוא לא ידע שהוא מברך את יעקב), לכן יצחק חשב שעשיו לא כלי שיכול לקבל את הברכה, לכן בירך אותו "ויתן לך האלוקים" יתן ויחזור ויתן, כלומר יתן לך את הכלי ויזכה אותך להיות ראוי לברכה ולאחר מכן, אף יחזור ויתן לך את הברכה עצמה. אך בפועל, מי שקיבל את הברכות היה יעקב אבינו ולא עשיו הרשע. ויצא מכך רוח עצום לכל זרעו של יעקב אבינו, שגם אם חלילה יהיה בעם ישראל מישהו שלא ראוי לקבל את הברכה מצד מעשיו, תפעל ברכתו של יצחק עליו, שה' ירחם עליו ולא ימנע ממנו את הברכה. אלא יעזור לו לשוב בתשובה שלמה עד שיהפוך להיות "כלי שמחזיק ברכה" שראוי לקבל את הברכה, ולאחר מכן ישפיע עליו את הברכה בבחינת "ויתן ויחזור ויתן". וכך יש רוח עצום ביותר לעם ישראל. כל יהודי שיהיה, גם הרחוק ביותר מדרך ה', ה' ירחם עליו בכל זאת ויתן לו את הברכה. (אמרי נעם).

"בצור ירום"

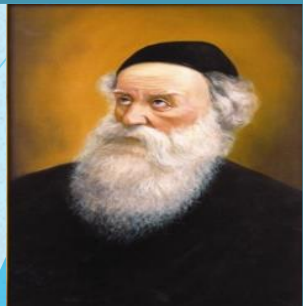
ביאורים מספר התניא מפי הרב הגאון רבי יורם אברג'ל זצוק"ל

תורת החסידות בעצם באה להסביר לאדם למה הוא בא לעולם – להיות כמי שאינו, כי ברגע שהאדם מתרומם קצת (גאוה) כבוד האדם מתחיל להיות אצלו זול מידי, גם כבוד התורה נהיה אצלו זול מידי, ערך האדם אצלו כמעט מגיע לאפס. לכן חייבים ללמוד תורת החסידות. כל יום כל אחד לפי הזמן שעומד לרשותו.

כמה רדפו את הרמב"ם? הוא אמר לבנו – רבי אברהם, שמעולם הוא לא השיב לאיש אפילו פעם אחת.

הראב"ד היה נגדו, הוא היה מדבר ברוח הקודש, כותב הראב"ד (הלכות לולב פ"ח ה"ה) לגבי הדס שנקטם ראשו "כבר הופיע רוח הקודש בבית מדרשנו מכמה שנים והעלינו שהוא פסול". היתה ביניהם מחלוקת לגבי קורבן פסח, אם לנקר את גיד הנשה לפני או אחרי הצליה, אומר הראב"ד "בחיי ראשי אין איסור גדול מזה שיצלה הפסח עם גיד הנשה ועם שמנו.. וכו'.. היו מתבטאים נגדו דברים חריפים, גם רבינו יונה היה הולך נגדו, גם המהרם מרטנבורג – ענקי עולם היו נגדו, עד שאחד אמר שיש בו אפיקורסות אפילו את ספריו שרפו באש. (כל זה והרמב"ם היה שותק ולא משיב לאיש.) עד שכולם הבינו שעשו טעות גדולה וחמורה וטעו בהתנגדות שלהם לרמב"ם שהוא היה קודש קודשים – ואת זה נגלה בשבוע הבא..

בשם הבן איש חי הקדוש – מה קרה ששרפו את ספרי הרמב"ם...

העלון מוקדש לעילוי נשמת צ'יצ'אן בן ביסקה וחזלה בת חביבה

ת.נ.צ.ב.ה.

מֵרֵן הַקְּדוֹשׁ וְהַגָּאון הַרֵב עוֹבְדֵיָה יוֹסֵף צְזוֹק"ל

שאלה: מי שמוגש לפניו בשבת סלט ירקות, ומעורב בו בצל, והוא אינו אוהב בצל, האם מותר לו להוציא את הבצל ולפנותו לכלי אחר. וכן ילד, שמוגש לפניו מאכל, ומעורב בו מאכל שהוא אינו אוהב, האם מותר לאמו להוציא את המאכל שהוא אינו אוהב מן הצלחת?
תשובה:

כידוע, אין היתר לברור בשבת, אלא בשלשה תנאים: שיברור בידו, ולא יעשה כן על ידי כלי (כגון מסננת). ושיברור את האוכל מן הפסולת, ולא להיפך. ושיברור על מנת לאכול לאלתר (כלומר, מיד, ולא לאחר זמן). והכוונה בפסולת שאין צורך שיהיו מעורבים "אוכל" ו"פסולת" ממש. אלא כל דבר שהוא אינו חפץ בו באותה שעה, נחשב כפסולת לעומת הדבר השני. ולכן, מי שמונחים לפניו בקערה תפוחים ותפוזים, והם מעורבים יחד, והוא חפץ רק בתפוזים, אסור לו להוציא את התפוחים מהקערה, שהרי הוא בורר פסולת מתוך אוכל. ומעתה, מי שהוגש לפניו סלט ירקות, ובסלט מעורבות חתיכות בצל, והוא אינו אוהב בצל, אסור לו להוציא את חתיכות הבצל מן הסלט ולאכלו, הואיל והוא בורר פסולת מן האוכל. אלא יאכל את שאר הירקות, ויותר את הבצל לבדו.

וכן ילד שהוגש לפניו דבר מאכל, כגון אורז עם אפונה, והוא אינו אוהב אפונה, אסור להוציא עבורו את האפונים מן האורז, משום שהאפונים נחשבים פסולת כלפיו.

אולם יש אופן שיש להקל בזה, שאם אמו או אביו של הילד מוכנים לאכול את האפונה, הרי שכלפיהם האפונה נחשבת "אוכל", ולכן מותר להם להוציא את האפונים מן האורז, ולאכלם. וכמו כן כתב מֵרֵן הַרֵב צְזוֹ"ל, שמי שאוכל סלאט, ומעורב בו בצל, והוא אינו אוהב בצל, אבל חבירו אוהב בצל. מותר לו לברור את כל הבצל עבור חבירו המעוניין בו, ואין בזה איסור משום בורר.

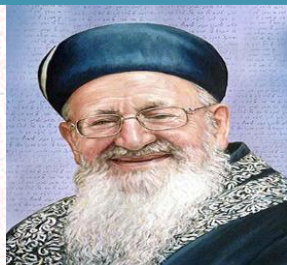
הַרֵב מִיְלּוּבֵבִיץ' צְזוֹק"ל

פעם הלך הבעל שם טוב הקדוש לביתו של יהודי אחד, הקיש על חלונו ולא המתין למענה אלא המשיך בדרכו הלאה... יצא בעל הבית מביתו ורץ אחרי הבעל שם טוב לשאול לרצונו... השיב לו הבעל שם טוב שהוא זקוק לסכום כסף למצווה חשובה.

נתן לו היהודי את הסכום שהיה צריך. התפלאו תלמידי הבעל שם טוב הקדוש, מדוע אם כן הקיש רבם על חלונו של האיש והמשיך מיד בדרכו ולא המתין שבעל הבית יצא אליו ושאל לרצונו ויבקש ממנו כסף עבור המצווה שהיה עוסק בה, הרי אם היה צריך לו היה צריך להמתין לו. השיב הבעל שם טוב לתלמידיו: "שהפרנסה באה מלמעלה, אלא שהציווי הוא לעסוק ולהשתדל בהשגת הפרנסה ובכך מקבלים את הפרנסה בברכת ה'. כמו שנאמר "וברוך ה' אלוֹקֵיךָ בְּכֹל אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה" (ראה טו,יח). אך לצורך הברכה זקוק הייתי להשתדלות. ההשתדלות שלי היא לדפוק על החלון של בעל הבית, ובטחתי בה' שאם הישועה צריכה להגיע מהאיש הזה הוא יצא ויחפש אותי. לכן דפקתי על חלונו כי הייתי צריך השתדלות כלשהי. אך מעבר לזה לא יכולתי להמשיך ולהתעכב, לא היה לי זמן להתעכב, המשכתי למשהו חשוב יותר מענייני הכספים. והינה באמת הישועה לא איחרה לבוא ובעל הבית עשיר רדף אחרי הבעל שם טוב והביא לו את מבוקשו עד אליו..

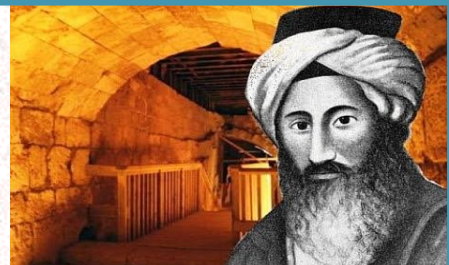
על כן מסביר הרבי, שפרנסתו של כל יהודי ניתנת לו מן השמיים באופן שלמעלה מן הטבע, אך מכל מקום מוטל על האדם השתדלות הפרנסה ועל כן מוטל עליו להתעסק בצרכי הפרנסה. וכלשון המכילתא (הובאה בדרשות על התורה, פרשת וישב) "ששת ימים תעבוד ועשית כל מלאכתך זו מצות עשה" אך עליו לזכור כי עשיה זו היא רק כלי ועל ידה נמשכת לאדם הברכה של הקב"ה באופן שלמעלה מן הטבע. ובשבוע הבא נביא דוגמה מהתורה על ענין הפרנסה ועל המצוות שאדם עושה..

סיפורים על הרב הקדוש והגאון הרב מרדכי אליהו צְזוֹק"ל

מעשה ביהודי יקר שזכה להיות שדכן לבתו של אחד מגדולי הרבנים והציע לו בחור מופלג כחנת. כאשר התארסו החתן והכלה, רצו המחונתנים לשלם לו דמי שדכנות. אבל האיש אמר, שהוא מוותר על הכסף ובמקומו הוא מבקש שיכבדוהו בברכה אחת מן השבע ברכות תחת החופה. אך כמה גדולה היתה אכזבתו, שבאו רבנים חשובים והם התכבדו בברכות ואילו אותו שכחו. ברוב כעסו, הגיש האיש תביעה לבית הדין האזורי, וטען שהמחונתנים חייבים לפצותו. ישבו הדיינים ושמעו את שני הצדדים, בדקו ומצאו שלא היה שום הסכם, ולפיכך לא מצאו דרך לחייב את המחונתנים לפצותו. ברוב שברונו, הכריז האיש על שבידת מחאה מול בית הדין הגדול. הוא הציב דוכן גדול ברחבת הכותל המערבי, שכן בית הדין פעל במקום סמוך, ופיזר שלטי מחאה על אדלת ידם של הדיינים. שכנועים רבים, מצד רב הכותל ומצד אנשי האבטחה נדחו ולא התקבלו כל דבריהם על לבו. יום אחד ניגש הרב אליהו צְזוֹ"ל אל הדוכן, הושיט לאיש פתק שכתב עבורו. בפתק, כתב הרב: "היות ויהודי זה קיים מצוה גדולה, שכרו גדול מן השמים ויתנו לו חלק בגן עדן העליון", וחתם את שמו. אף על פי כן היהודי המשיך במחאה שלו. למחרת, ניגש אל הדוכן, יהודי שהיה אוסף כספי צדקה בכותל, הושיט לו קופסא מלאה בכסף ואמר לו: "קח את כל הכסף ותן לי את פיסת הנייר שהרב אליהו כתב לך". התפלא האיש ושאל: "ומה תעשה בפתק?", והלה השיב בפשטות: "וכי דבר קל הוא בעיניך, להיפטר מן העולם עם פתק שכזה, בו כתב דיין וצדיק כמו הרב אליהו שיש לי חלק בגן עדן העליון?...! שמע האיש ופירק בו ביום את מחאתו, ובשמחה ובטוב לבב הלך לביתו, סמוך ובטוח כי אכן לא יקופח בשמים שכרו הגדול על הקמת בית נאמן בישראל.

פניני תורה מאת הרב הגאון והקדוש החיד"א הקדוש

"ועש גם הוא מטעמים ויבא לאביו ויאמר לאביו יקום אבי ויאכל מציד בנו בעבור תברכני נפשך" - אמר רבי ברכיה, כיוון שהזכיר בשר מיד בכה. אמר אני קערה של עדשים האכילי נטל בכורת, אתה שהאכילך בשר על אחת כמה וכמה. (בראשית רבה).
חז"ל אמרו, יעקב ועשיו חילקו את העולמות. עשיו לקח את העולם הזה ואילו יעקב נטל את חלקו בעולם הבא. ממילא יעקב לא זכאי לקבל בעולם הזה את מנעמי העולם הזה. זכאי הוא לקבל רק את המינימום, לחם ומעט מים, שסיפקו לו בקיום המינימלי בעולם הזה, עד לעולם הבא בו יזכה לעשירות גדולה. בזמן שיצחק מזכיר לעשו בשר שנתן לו יעקב, וכך זכה לברכתו הגדולה, צערו של עשו גובר כפליים, הרי אין ליעקב כלל בשר בעולם הזה, ומניין לו בשר לתת ולזכות בברכות? חשד עשיו ביעקב על שגנב הוא בשר ובכך הרוויח את הברכה ברמאות. אלא שחז"ל מסבירים לנו, שני גדיי עיזים שהאכיל יעקב את יצחק היו קורבן פסח וקורבן חגיגה. יצא יעקב, ובא לאחר מכן עשיו, "קום אבי" אמר לו יצחק "בא אחיך במרמה בחכמת תורתו. אחיך האכילי קורבן פסח ואין מפטירין אחר הפסח. כלומר איני יכול לאכול אפילו דברי מתיקה כעת, כדי שישאר בפי טעם קורבן פסח. לכן איני יכול לאכול מהמטעמים שהכנת לי. ועל זאת בכה עשיו ראה כי כלתה הרעה ואיבד לנצח את ברכתו של יצחק אבינו..

להקדשות לעילוי נשמת

אנא צרו קשר במס' 0523458725

הבעל שם טוב הקדוש

פעם ביקש המגיד ממזריטש מרבו, הבעל שם טוב הקדוש, שיסביר לו את דברי הזוהר הקדוש על הפסוק "ואלה המשפטים" (שמות כא, א) (לשון הזוהר פרשת משפטים צד, א: "דא רזא דגלגוליא") (כלומר סוד גלגולי הנשמות). הבעל שם טוב הקדוש אמר לו שילך לנוח ויחזור אליו למחרת והוא יסביר לו על סוד גלגולי הנשמות. למחרת הגיע אליו המגיד ממזריטש מוכן ומזומן לשמוע על עניין גלגולי הנשמות, ולאכזבתו הבעל שם טוב לא הסביר לו כי היה זקוק בדיוק לצאת לעניין חשוב. לאחר שעה קלה חזר הבעל שם טוב לבית המדרש וראה את המגיד מחכה לו. הוא שאל את המגיד ממזריטש מדוע הוא טרוד, והמגיד הזכיר לו שהוא ממתין לבעל שם טוב שיסביר לו על גלגול הנשמות.. הבעל שם טוב הסתכל בשעון ואמר לו "קום ולך מהר ליער הנמצא מחוץ לעיירה עד שתגיע לעץ ומעיין נמצא בסמוך אליו. וסביב המעיין והעץ יש דשא רחב ויפה, תתחבא מאחורי העץ שאיש לא יראה אותך וחכה לשעה 18:00. "אך אני מזהיר אותך, שלא יראה אותך איש, ולא משנה מה קורה אתה לא מתערב ולא מנסה לעזור לאף אחד..." הודה המגיד ממזריטש לבעל שם טוב ומיהר מהר ליער למצוא את העץ שעליו דיבר. לאחר שעה קלה הגיע המגיד ממזריטש תשוש ועייף אך מרוצה למעיין וזיהה את העץ אליו התכוון הבעל שם טוב הקדוש.. הוא הסתכל בשעון וראה שהשעה 17:55. הוא מיהר להתחבא לפני שתגיע השעה 18:00. ובדיוק בשעה 18:00, איש אחד בא כשהוא רכוב על סוס אביר, וכיוון שהיה עייף ויגע ירד מסוסו, אכל ושתה ורחץ את פניו במעיין, לאחר מכן עלה על הסוס ונסע מבלי להבחין שנפל לו ארנק ובו סכום כסף. אחר כך הגיע לשם עוד איש אחר, שהיה זקוק למנוחה, שתה קצת ממי המעיין, וראה את הארנק, שמח שמחה גדולה והלך לדרכו עם הארנק. לאחר 5 דק' הגיע לשם איש עני לבוש בגדים בלויים, עייף ויגע היה, הוא עצר לנוח ולשתות מהמעיין, הוא שתה ולאחר מכן נשכב קצת לנוח על הדשא, עייף ויגע. ואז שמע המגיד ממזריטש קול של סוס, היה זה האיש הראשון שאיבד את הארנק, הוא חזר כדי לחפש את הכסף, הוא העיר את העני משנתו ודרש לדעת: "היכן הארנק עם הכסף ששכחתי פה?" העני לא ידע מה להשיב, שהרי באמת לא ידע מאומה על אותו מעשה. (כי האיש שהגיע לפניו בכמה דקות לקח את הארנק) האיש בעל הסוס שאיבד את כספו החל להכות את אותו עני מסכן על לא עוול בכפו, הוא ניסה להסביר לו שהוא באמת לא ראה שום ארנק ולא יודע היכן כספו אך אותו אדם בעל הסוס הכה אותו מכות נמרצות עד שאותו עני כמעט והתעלף... המגיד ממזריטש רצה להתערב ולספר לאותו אדם היכן הארנק אך נזכר שהבעל שם טוב אמר לו לא להתערב בשום אופן.. כל זאת ראה המגיד, לאחר מכן נסע לביתו וסיפר לרבו את אשר ראה. אך לא הבין מדוע העניין הזה קשור לגלגולי הנשמות.

אמר לו הבעל שם טוב הקדוש: "שלושת האנשים שראית כבר היו בעולם הזה בגלגול קודם, וכך היה עניינם בחייהם הקודמים: האיש הראשון שראית היה חייב לאיש השני סכום כסף ולא שילם את חובו. זהו הסכום המדויק שהיה בארנק שהשאיר תחת העץ. ולכן האיש השני קיבל בחזרה מהשמיים את הכסף בכך שמצא את הארנק שאיבד האיש הראשון... המגיד ממזריטש חייך ושאל, אז מדוע האיש העני מסכן חטף מכות? השיב לו הבעל שם טוב: בגלגול הקודם הגיעו שני האנשים אל הדיין, כדי שיפסוק את דינם, והדיין פטר את הנתבע מחובו בלי שחקר ובדק כראוי. דיין זה הוא האיש השלישי. ולכן כעת מבין אתה, כי החוב הוחזר לאדם שנגזל ממנו הכסף ואילו הדיין – האיש השלישי – קיבל גם הוא את העונש הראוי לו." כי אם היה פוסק את הדין כראוי לא היה מגיע האיש העשיר בגלגול לאבד את הארנק ולהחזיר את הגזל.. "ועכשיו, סיים הבעל שם טוב, "יודע אתה למה התכוון ספר הזוהר כשפירש את המילים "ואלה המשפטים" כסוד גלגולי הנשמות.

הפתגם השבועי:

"מקומו הפשוט והטבעי של האדם הוא קשר שיחה ותפילה קבוע ומתמשך עם בורא עולם"
(רבי נחמן מברסלב)

העלון מוקדש לרפואת

ראובן בן חנה
דביר בן גאולה ויויאן
מיכאל בן זוהרה
ימין בן עליזה
עופר בן שמחה

"אל נא רפא נא להם"

ה' יתמיד בריאותם ורפא אותם במהרה
אמן..

"ברכת השנה"

כל זכויות העלון להצלחה וברכה:

אשתי היקרה: שילת בת רבקה רחל
בני היקרים:
רפאל בן שילת
לאל ישראל בן שילת

מור אבי אוריאל בן ציפורה
מרת אימי ויויאן בת נוריה
עזרא (עוז) בן נאוה וליז בת אורלי
אליעד אליהו בן אריאלה
שילת בת מיה
אלעזר בן כוכבה
מיכאל בן זוהרה ורבקה בת ז'ולייט
רון בתאל וטליה (משפחת כנפו)
שמעון חיים בן שולה ורויטל בת שמחה אלגריה

העלון מודפס לזיכוי הרבים
ב"דפוס התאומים" קרית גת

כל המעוניין לסייע בזיכוי הרבים,
ולהקדיש את העלון להצלחה, לרפואה
או להנציח את נשמת קרוביו מוזמן ליצור קשר במס'
0523458725

"כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו"

יְבָרְכֶהָ ה' וְיִשְׁמְרֶהָ
יְאֵר ה' פְּנֵיהֶם אֱלֹהֵי וַיַּחַצֵּץ
יִשְׂאֵהָ פְּנֵיהֶם אֱלֹהֵי וַיִּשְׁמַע לָהֶם שְׁלוֹמָם